НА ПОВОРОТ ДРУГА*

Мій вірний спільнику в ті многотрудні літа,
Як воєвода Брут у похід нас повів,
Який це добрий бог вернув тебе, квірита,
До неба рідного і рідних берегів?

Помпею, друже мій! Як часто ми при чаші
Вкорочували дні немішаним вином,
І кучері буйні тоді пахтіли наші
Під миром дорогим і запашним вінком!..

І день Філіпп настав. Без честі і без глави
Покинув я свій щит і з бойовища втік**.
Там мужність зламано, там щонайкращі лави,
Наш щонайкращий цвіт там головою ліг. [463]

Та крізь ворожий тиск мене промчав Меркурій***,
Він хмарою повив і врятував мене,
Тебе ж, коханий мій, знов підхопили бурі
І в море понесли, розгніване й гучне.

1 нині ти вернувсь. Обіцяним бенкетом
Вшануй Юпітера: скінчилася війна.
І в сад мій завітай,— лавр тінявий росте там,
Лягай у холодку і не жалій вина.

В різьблений кубок лий масійського старого;
І знайдеш забуття від смутку і трудів.
Гей, слуги, хто проллє нам пахощів із рогу?
Хто зелені подасть і мірту для вінків?

Кого з нас жеребок Кіпріянки**** позначить,
Щоб нам господарем на учті величать?
Як радісно мені, як весело пиячить

І друзів поворот безумством зустрічать!
[* Горацій звертається до свого бойового товариша в 4:і-42 рр. Помпея Вара. Як відомо, після поразки сенатсько-республіканського війська під Філіппами Горацій повернувся до Рима; його приятель, очевидно, ще довго воював з цезаріанцями під проводом Секста Помпея і амнестований був тільки коло 30 р. В російській літературі ця ода була переказана віршами О. С. Пушкіним.]
[** Горацій з усмішкою згадує свої республіканські пригоди, вже пристосувавшись до нового політичного ладу.]
[*** Меркурій — заступник і патрон поетів.]
[**** Кіпріди — Венери. Кому випадав цей жеребок (із кісточок), той призначався головою бенкету.]